

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

ELS ORIOLS

per VINYALS

La mare envia els seus fills a dur el blat.

Cada un portant un saquet al cap, fan via dret al molí.

Quan són arran de la casa veuen uns oriols tots aturats pel fred i la gana

La nena es disposa a donar gra, i veient que els ocells hi van i s'engres-

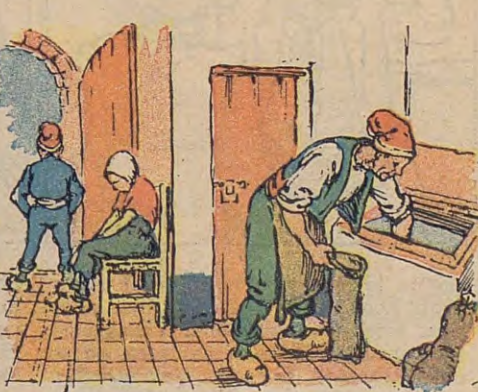
ca, amb gran esglai del seu germà i els hi tira més de mitg sac de gra. Un cop els ocells tips pujaren a

l'arbre tots contents mentre el germà anunciava una repremsió per part de la mare puix trobaria menys farina.

Entraren al molí. La nena estava crista pensant en el reny que l'esperava. Mentre el gra es molia, ells ho ana-

ven contemplant. Oh sorpresa! al sac de la nena n'hi havia doble que en el del nen.

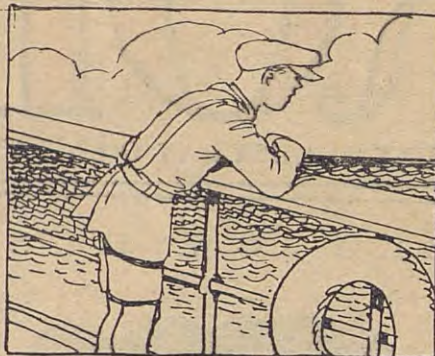

El moliner ho explicà: Havia vist el bon cor de la nena i l'obsequiava amb aquella farina de més a més.

El tresor dels Inques

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

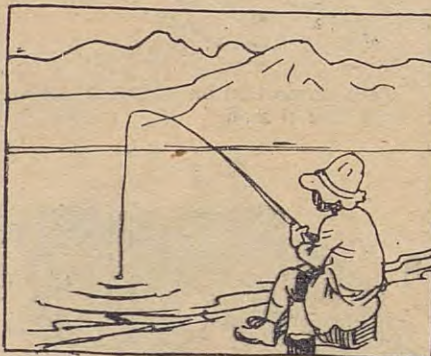
En Francisquet quedà tan impressionat per la narració de l'exceptional succés, que no sabia si somiava o si realment al'ó havia succeït a algú. I en el seu magí tan predisposat a les cabòries d'aventures, de seguit s'hi barrejaren deu mil imatges... virreis, ídols, indis, coloritzadors, espies, se-

nyor Carmona, bussos, etc., com una cavalcada.

Tota la tarda restà capficat i sol amb les seves cabòries en un cantó de coberta, mirant sense veure l'el mar infinit. Se li despertà un viu desig d'arribar a Lima i començar a recercar tresors! però el vapor semblava no fer cas d'aquest desig perquè con-

tinuava la seva marxa indiferent, sense precipitar-se.

El dia previst arribaren al Callao, i allà desembarcaren. Foren rebuts molt hospitalàriament i amb afecte sincer pel seu parent i el senyor Maranyes; començà a treballar per veure de refer a posició perduda. El seu parent li facilità els indis, i si bé les co-

ses al començament eren dificultoses, ja vindrien millor dies. En Francisquet fou remès al col·legi i allà s'aplicà especialment a l'estudi de la història del país. Però, pobret, no treia de moment res en clar. Arribaren a son temps les vacances i en Francisquet fou convidat a passar-les a la casa de

camp del seu parent, a les proximitats del lac de Chínchaicoicha. Això va ésser per ell una vàlvula per on desprendre les cabòries tesorístiques que encara no havia paït.

Allà va travar coneixença amb veritables indígenes del país, i va admirar de prop la primitiva indústria dels

teixits, amb les incomparables llanes de vicunya. Va divertir-se molt veient com les llames ensinistrades les feien servir d'animals de càrrega. I tot era provocar converses amb els paisans per veure de descobrir alguna pista. Un dia va sorprendre un fragment de conversa entre dos treballadors de la

ca. a. «Ja saps que jo sóc descendent en línia dreta de l'Inca Huanzo Tepec. Com jo no tinc descendència i tu has estat com un fill per mi, jo et confiaré el secret que de generació en generació ens anem trametent. Fins a la vintena generació després d'ell, el gran Huanzo-Tepec, no autoritza l'obertura del tresor. El qui ho intentés incorre-

ria en les iras de l'Ídol, no li duria profit i convergrien damunt d'ell i els seus totes les malvestats. Tres generacions després de tu manquen per a obrir el tresor, però tant, no t'atrevisis pas a violar-lo.» El que rebia l'encàrrec féu jurament amb e-tranyes paraules i gestos. En Francisquet afinava encara més l'oïda: «Té, aquí en

aquest paper trobaràs la còpia de les dades reveladores. No el perdessis pas!.. guarda'l... vigila... desconfia...» En Francisquet pensà que aguditzant l'enginy arriba ia a apropiarse el paper, preciós revelador del cobdiciat tresor.

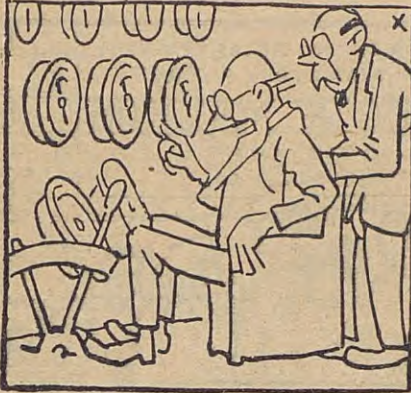
(Acabarà)

El conill mecànic

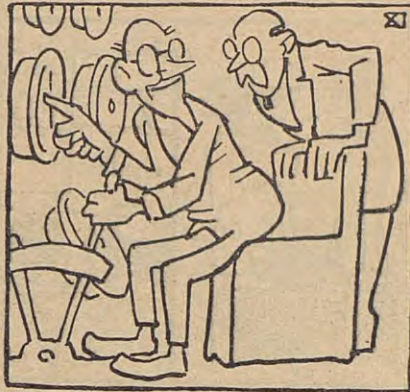
Dibuixos d'En CORNET

(Acabament)

per En GUILLEM D'OLORÓ

El Dr. Pierre d'Os, don Hipo Tenusa i el professor Quadrat Integral eren els valents passatgers que prengueren seient a l'interior del Conill en l'acte de la prova, realitzada a sota l'Observatori Fabra, assistint-hi una gran multitud de savis retirats i en actiu. El motiu s'engegà, el Conill començà a mou-

re les seves culleres i rapidament obrí un túnel i s'hi endinsà, entre l'admiració dels concurrents!

Però les pales del darrera, funcionant amb tanta velocitat com les culleres llerçare una pluja de terra sobe els malaurats espectadors, els quals sentiren refredar-se llur entusiasme.

A l'interior de la bèstia mecànica els tres savis cuidaven del seu perfecte funcionament entremig d'un veritable bosc de rellotge, voltímetres, taxímetres, a xetes i manetes que es necessitava saber àlgebra per no perdre-s'hi. Segons les indicacions dels aparells, el vehicle es dirigia cap al nord, a una

velocitat de cinquanta quilòmetres per hora.

L'indicador de profunditats assenyalava uns cent metres sota el nivell del mar. Pierre d'Os, en el seu afany de descobrir coses noves, el féu enfonsar més i més. però aviat una calor insuportable els obligà a tornar a la superfície. — Si no, el conill es rosti-

ria — féu Pierre d'Os. — Tant de bòsospirà Hipo Tenusa quino havia menjat calent des que es posà a inventar.

Llavors decidiren sortir a la superfície. El conill, dèc'la la mà de l'inventor, els dugué ben aviat al mig d'un bosc, que segons els càlculs d'en Pierre d'Os devia ésser al Pla de Bages. Però quan es disposaven a fer caminar

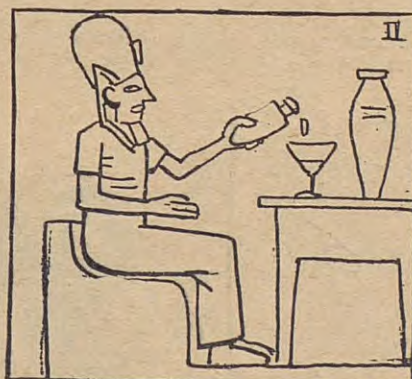

el conill per damunt de terra cap a l'estació més propera els sortí un guardabosc demanant: — Què és això? — Es el cèlebre Conill mecànic, que acaba de sortir del cau — respongué Pierre d'Os. — Doncs faran el favor de deixar-lo allà on és, perquè això és un vedat de caça i no se'n poden treure els conills en temps de vedat!

HISTORIA SECULAR

Rotamés XXVII, de la dinastia XLVI era un faraó de gran enginy i de ciència molt oculta. El féu construir les piràmides més piramidals i les esfinges més misterioses, i al peu dels je-

roglics hieràtics hi féu inscriure «La Solucion Mañana».

Tant sabia i tant estudiava, que arribà a trobar el remei que donava la immortalitat als homes. Però, preveient les grans calamitats que porta-

ria l'ús general de la meravellosa droga, la tancà en un vas segellat i la féu incloure en el seu túmbol dient que es tractava d'un present que volia oferir als déus quan arribés a l'altre barri.

(Continuarà)

MAL CONSELL

① A Viladenaps vénen a fer comèdia? Poc negoci faran. Enguany s'ha perdut la collita de patates.

② Malgrat l'avis, tiraren endavant les funcions.

③ En efecte, el negoci era escàs, però no seria per escassetat de patates...

④ ... perquè plovién a l'escenari que era un gust.

⑤ — Senyors, vostès llencen aquest preciós tubèrcul sense pensar que anirà caríssim.

⑥ — Potser sí que té raó.

⑦ Al tercer acte, eren palets de riera el que queien a l'escenari. Els pagesos seguien el consell de l'actor.

⑧ — Almenys ens haguessin tirat més patates que ara menjaríem!

F. Juez

LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

Una vegada, uns quants caçadors descansaven, davant del foc de la llar d'un hostel, de les fatigues de la jornada. Com és gairebé obligat en aquestes ocasions, tothom explicava històries en les quals la veritat quedava més o menys malmesa. En recordo dues, que em sembla que us agradaran.

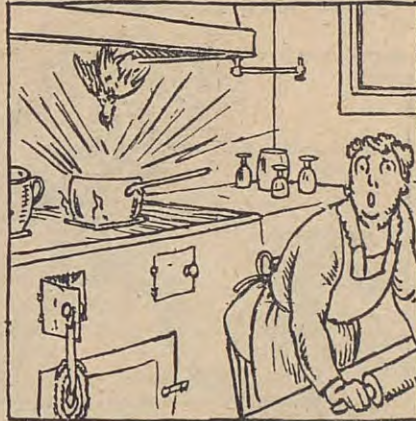
— Jo — deia l'amic Tiraldret — mai he tornat a casa amb les mans buides... No obstant, un dia vaig estar-ne a punt. Figureu-vos, en tot el dia no havia vist ànima viva, ni de pèl ni de ploma. Quan de tornada estava ja a les envistes del poble, veig un parell de perdius que volaven cel enllà.

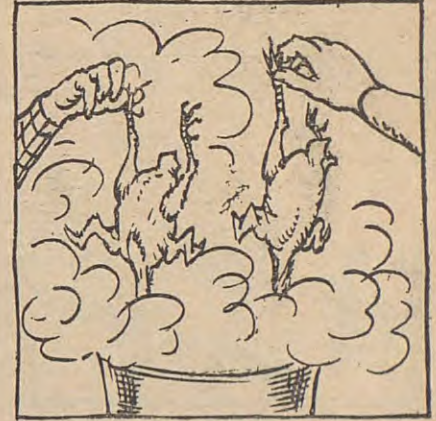
Pam! pam!; descarrego els dos canons i les perdius cauen a terra. Però, per més que en Tom i jo vàrem afanyar-nos, no les vàrem poder trobar enlloc. Semblava talmant que la terra les havia engolit! Per primera vegada hauria de tornar a casa amb un pam de nas. Quina ràbia!

Quan hi arribo, «madame» m'estava esperant a la porta. «Quin parell de perdius més maques m'has enviat, Pep — va dir-me de seguit que pogué. — Això sí, m'has donat un ensurt de primeral» Jo, està clar, no l'entenia. Va explicar-se. Encara riem a hores d'ara!

Heus aquí el que havia passat: En ocasió d'estar la meua dona a la cuina preparant unes croquetes que so'ament ella sap fer al meu gust, havia sentit un terrabastall, un xapl, després un altre xapl! Era que les meves perdius, les introbables, havien caigut

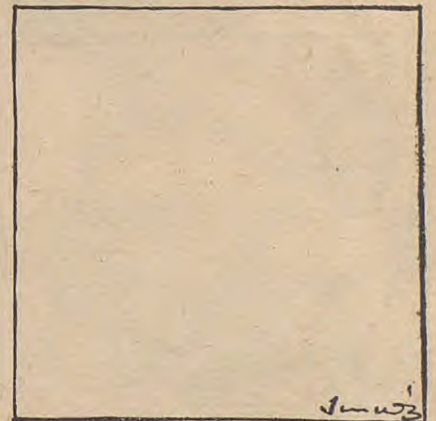
verticalment damunt la xemeneia de casa...
... i havien anat a raure a dintre d'una perola d'aigua bullenta, d'on les havia tretes, plomades i tot, la meua mitja taronja. L'honor de caçador quedava salvat: Ni aquell dia havia fet figal!

— Això em porta a la memòria — va dir un dels al·lí presents, el doctor Lesengalta — una cosa que em va passar en una de les meves caceres a la India: Havia mort de dos trets d'una precisió admirable, una parella d'elefants, mascle i femella.

Doncs bé, el cos de la femella no el vàrem trobar enlloc; i a fe que era ben morta i la vàrem estar buscant més de dues hores seguides el meu Sultan i jo. — I el mascle? — li preguntaren tots a una. — Oh, el mascle rai — contestà — el mascle ja me l'havia portat el gos!

En sentir aquella bola tan grossa, to's els amics quedàrem esbalaïts i sense saber ni què dir ni on mirar. Fixeu-vos, ni el dibuixant no ha pogut il·lustrar l'escena. I és que, fills meus, «hi han coses que no tenen dibuix!!!».

EL VIGILANT

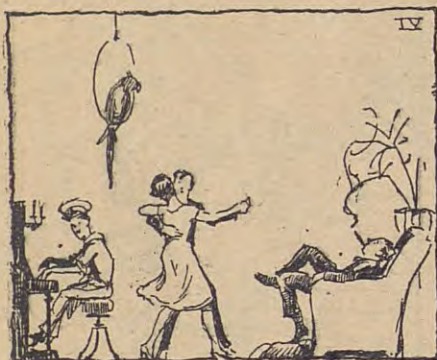
I
El comte de Rocpelat és un vell desconfiat que sempre tem, quan se'n va, que els criats deuen està fent gatzara i mandrejant enlloc d'estar treballant.

II
Arriba al castell un dia un bruixot de Moreria qui al comte porta un ocell meravellós. No per bell, car és un lloro, sinó per sa molt gran instrucció.

III
— Aquest ocell, senyor comte, sabrà dar exacte compte del que passi en el castell quan vós estigueu lluny d'ell. Si el compreu, vostres criats estaran ben vigilats.

IV
El comte el compra amatent i el penja en lloc eminent. Després, confiat se'n va deixant-lo per vigilá. I els criats fan molta gresca tothom riu i ningú tresca.

V
Quan el comte ha retornat el lloro tot l'hi ha explicat. El comte els castiga a tots i ells, molt enujats, fan vots de castigar l'espieta que els ha fet tan mala treta.

VI
El comte, essent l'endemà, del castell se'n torna aná i els criats tanquen l'ocell al calabós del castell; el mullen, toquen timbals i fan llamps amb dos fanals.

VII
Quan el comte tetornà el l'oro així s'explicà: — Avui no he vist res, senyor, puix hi havia gran foscor i els trons i la tempestat de vigilar m'han privat.

VIII
El comte, que sap molt bé que aquell dia ha estat serè, enujat amb l'animal al cuiner mana guisá'l. Mentrestant tots els servents fan gatzara molt contents.

IX
Però de res ha servit aquell seu traïdor ardit perquè el comte diu: — Deploro haver perdut el meu lloro. Des d'avui en endavant faré jo de vigilat.

CARACTERS NACIONALS

Cinc anècdotes per donar a conèixer els caràcters de les diverses nacions que poblen el mapa. La primera que anem a contar és la més antiga i també la més curta. Les altres són similars en el fons, però distintes en la forma.

Dit la primera que, en una colònia en país salvatge, al ò primer que fundaven els portuguesos era una església.

Els alemanys, una escola.

Els anglesos, una taverna.

Els francesos, un fort.

L'apreciació dels distins caràcters és força justa. Allà va la segona:

Doneu a tres persones de diferent nacionalitat, un vas de cervesa, amb una mosca a dins.

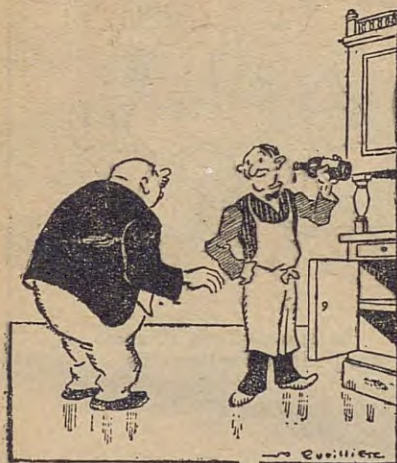
El francès ho llençarà tot.

L'anglès treurà la mosca i beurà la cervesa.

L'alemany beurà cervesa i mosca alhora.

La tercera anècdota, ens transporta a les mars del Sud, on ha naufragat un vaixell que contenia emigrants de distints païssos, els quals, en recollir-se en una illa deserta, s'agrupen per nacionalitats i intenten resoldre llur situació.

De seguit, els anglesos pugen al cim més elevat de l'illa a plantar la bandera britànica per prendre possessió.

— Ah pillastre! Et beus el meu moscatell

— Que em despatxa, senyor?

— Es clar!

— Així, ja me'l puc acabar!

(De Péle-Méle)

Els francesos, es queden a la platja, fent voleiar banderetes i tirant ampolles perquè els vinguin a recollir.

Els alemanys, s'internen pels boscos a estudiar els medis de subsistència.

I els italians, nomenen una comissió directiva perquè resolgui i se'n van a jeure.

En una altra illa deserta, l'anècdota quarta ens presenta sis mariners naufragats. Dos d'ells, anglesos, dos italians i dos provençals.

Al cap de dues hores del naufragi, la situació era la següent.

Els dos anglesos seien recolzats a un arbre, d'esquena l'un a l'altre i sense dir-se res, perquè ningú no els havia presentat.

Els dos italians, amb les mànegues arremangades, anaven a pinyes perquè l'un era feixista i l'altre socia ista.

I els dos provençals, l'un amb una vella guitarra i l'altre amb un llibre de versos, declamaven i feien música, celebrant els primers Jocs Florals de la illa deserta.

I va la cinquena anècdota, que, gràcies a Déu, és la darrera.

Una acadèmia de savis europeus, oferí un premi a un estudi sobre l'elefant i les seves costums.

Immediatament, un naturalista anglès prengué el vaixell i se'n anà a la Índia a estudiar l'elefant als boscos verges.

Un nordamericà se'n anà a estudiar l'elefant a una col·lecció zoològica.

Un alemany comprà tots els llibres que trobà que tractessin de l'elefant i es posà a estudiar-los.

Un francès prengué cafè i copa i escriví sense més trigar un bonic tractadet sobre l'elefant, fruit de la imaginació.

I un jugoeslau, escriví un llibre titulat «L'elefant i la qüestió balcànica».

— El traje que em vàreu fer, ja està fet malbé i sols té tres mesos!

— Veurà, era de mig temps...

germà és pura imaginació. No en sé res dels deu talents.

— Tens algun testimoni? — demanà Salomó al querellant.

— Cap, gran rei, solament una vella alzina sota la qual vaig donar els talents d'or al meu germà.

— Què en dius d'això? — féu Salomó a l'acusat.

— Que el meu germà segueix inventant. No sé res de tal alzina.

— Vés — digué Salomó al germà acusador — vés a l'alzina, talla'n una branca i porta-me la.

L'al·ludit sortí del palau per complir el desig del rei.

Al cap de mitja hora d'esperar, Salomó exclamà amb impaciència:

— Tarda molt aquest home!

I l'acusat digué:

— No és estrany, gran rei, perquè l'alzina és una hora lluny d'aquí.

— Ah! — féu Salomó — de manera que saps on és l'alzina? Paga els deu talents de seguida, lladre!

— Per què has robat aquests dos rals?

— Perquè volia anar al Cine a veure «Los diez mandamientos».

— Si jo renyés a un carreter que maltracta el seu ase, quina virtut exercitaria?

— Amor fraternal.

— Com s'entén! dieu que sou cec i llegiu el VIROLET?

— No llegeixo. Només miro els no's.

UN NOU JUDICI DE SALOMO

El bon rei Salomó seia al seu tron judicant les disputes del seu poble. Se li presentaren dos germans.

— Gran rei, et demano justícia contra el meu germà petit. Va'g sortir a un viatge llunyà i li vaig deixar a guardar deu talents d'or i quan he tornat me'ls nega.

— Gran rei, el que et diu el meu

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 682 — Llorenç Alier

N.º 683 — Josep Nonell

N.º 684 — Joan Bernadell

N.º 685 — Cecília Carbonell

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interci

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

D'un esperit disfressat en treuen utilitat.

A la fira ambdós se'n van per veure'què hi guanyaran

— Aquí evoquen esperits.
— Entrem; seran divertits.

La mèdium al tamboret s'asseu. Tothom està quiet.

— Apareixerà primer el famós poeta Homer.

Surt i canta, amb veu de son en grec de quirieleisòn

— Balaga, si duus xinxetes ara podem fer pessetes.

A sota de l'evocat les xinxetes han tirat.

Quan Homer les trepitjà ia renega en català.

Es fan tornar els diners i cobren per no dir res.

Fani